

Вперше поняття “підприємство” та “підприємець” вжив англійський економіст Річард Кантільйон. За його визначенням “підприємець – це людина, яка на свій страх і ризик спрямована до ринкового обміну для отримання прибутку”.

Підприємець, на думку Адама Сміта і Девіда Рікардо, — власник капіталу заради реалізації певної комерційної ідеї та отримання прибутку йде на ризик, компенсацією якого і є підприємницький прибуток.

Оригінальне тлумачення суті підприємця дав французький економіст Жан-Батіст Сей: це економічний агент, який, комбінуючи фактори виробництва (земля, праця, капітал), “перетягує” ресурси зі сфери низької продуктивності й прибутковості до галузей, у яких вони можуть дати найбільший результат (прибуток, дохід).

Лише на зламі 19–20 ст. починається усвідомлення значення і ролі підприємництва. Французький економіст Андре Маршалл першим додав до згаданих вище трьох факторів виробництва четвертий фактор – організацію.

Тож які можна зробити висновки з наведених економічних учень? Ось вони:

1. Підприємець — це власник капіталу, його керівник, що часто поєднує функції власника з особистою продуктивною працею.
2. Мотивом підприємницької діяльності є отримання прибутку через виробництво економічних благ і їх реалізацію з урахуванням попиту на них.
3. Підприємець бере на себе всі види ризиків, які можуть виникнути у процесі виробничої діяльності.
4. Підприємницька діяльність — це інноваційна діяльність. Підприємці приносять на ринок нові товари або послуги, відкривають нові ресурси (або використовують старе по-новому), сприяють розвитку нових технологій, відкривають нові ринки, реорганізують чинні підприємства.